

Cuprins

Un baladist de altădată	7
Fie ploaie, fie soare	51
Malvern Hills.....	119
Nocturnă	167
Violonceliști	249

Am dat să ridic lampa cu picior, însă Emily nu m-a lăsat.

— N-are nici o importanță, Raymond. Chiar n-are nici o importanță. Putem să facem ordine amîndoi mai tîrziu. Acum stai jos și destinde-te.

— Uite ce-i, Emily, îmi dau seama că e casa ta și așa mai departe. Dar de ce te-ai furișat fără să scoți nici un sunet?

— Nu m-am furișat, dragul meu. Imediat ce-am intrat, am strigat, dar nu păreai să fii aici. Așa că m-am dus pînă la budă și, cînd am ieșit, ei bine, am văzut că erai totuși acasă. Dar de ce să vorbim despre asta? Nici nu mai contează. Acum sînt aici și putem să petrecem împreună o seară plăcută. Te rog, stai jos, Raymond. O să pun de un ceai.

În timp ce spunea asta, deja pornise spre bucătărie. Pentru că îmi făceam ceva de lucru la abajurul lămpii cu picior, mi-au trebuit cîteva clipe pînă mi-am adus aminte ce o așteaptă acolo – dar era mult prea tîrziu. Am tras cu urechea ca să-i aud reacția, dar de dincolo nu venea nici un sunet. Pînă la urmă, am lăsat abajurul și mi-am croit drum spre ușa bucătăriei.

Oala încă fierbea frumos, iar aburul se ridica în jurul tălpii ghetei răsturnate. Mirosul, pe care abia dacă-l înregistrasem pînă atunci, se simțea mult mai puternic în bucătărie. Era înțepător, desigur, și cu o vagă aromă de curry.

Mai mult decît orice, îți amintea de clipele cînd îți scoți piciorul dintr-o gheată după ce-ai mers mult cu ea și-ai transpirat.

Emily stătea la cîțiva pași de aragaz și-și întindea gîtul ca să vadă cît mai bine în oală, de la o distanță sigură. Era absorbită de ce-i fusese dat să vadă și, cînd am pufnit ușor în rîs ca să-mi anunț prezența, nici măcar nu și-a mutat privirea, darămite să se-ntoarcă.

M-am strecurat pe lîngă ea și m-am așezat la masa din bucătărie. Pînă la urmă, s-a răsucit spre mine cu un zîmbet amabil.

— A fost foarte drăguț din partea ta, Raymond.

Apoi, parcă fără voia ei, privirea i-a fost din nou atrasă de aragaz.

Vedeam în fața mea zaharnița răsturnată – și agenda – și m-a cuprins o senzație de oboseală extremă. Totul mi s-a părut deodată copleșitor și am decis că singura ieșire din situația asta ar fi să pun capăt tuturor jocurilor și să-i spun deschis adevărul. Am inspirat adînc și am zis:

— Uite care-i treaba, Emily. Cred că ești puțin șocată de ce vezi. Dar totul a pornit de la agenda asta a ta. Asta de-aici.

Am deschis la pagina distrusă și i-am arătat-o.

— A fost o mare greșeală din partea mea și-mi pare sincer rău. Dar am deschis-o din întîmplare și atunci, cum să spun, s-a întîmplat să-ți șifonez foaia. Uite-așa...

Am repetat, în variantă mult mai puțin încrâncenată, gestul de mai devreme, și pe urmă am ridicat ochii spre ea.

Spre mirarea mea, abia dacă s-a uitat la agenda înainte să se întoarcă iar spre oală, spunînd:

— A, e doar pentru notat una, alta. Nu-i ceva personal. Nu-ți face griji pentru asta, Ray.

Apoi a mai făcut un pas spre oală, ca s-o examineze cu mai mare atenție.

— Adică cum? Cum să nu-mi fac griji? Cum poți să spui așa ceva?

— Care-i problema, Raymond? E pur și simplu un carnet în care-mi notez diverse, ca să nu le uit.

— Dar Charlie mi-a zis c-o să faci plici!

Mă înfuriasem și mai mult fiindcă era limpede că Emily uitase ce scrisese despre mine.

— Serios? Așa ți-a spus Charlie, c-am să mă înfurii?

— Da! Mai exact, mi-a spus că i-ai zis că-i tai coaiele dacă se mai uită vreodată în agenda ta!

Nu mi-am dat seama dacă privirea nedumerită a lui Emily e din cauza cuvintelor mele sau încremenise așa de cînd se uitase la oală. S-a așezat lîngă mine și s-a gîndit cîteva clipe.

— Nu, a zis în cele din urmă. Era vorba despre altceva. Mi-aduc aminte foarte bine. Anul trecut, tot cam pe vremea asta, Charlie

se deprimase, nu mai știu de ce, și m-a întrebat ce-aș face dacă s-ar sinucide. Mă testa doar, e mult prea laș să încerce vreodată s-o facă. Dar m-a-ntrebat, așa că i-am zis că, dacă face una ca asta, îi tai coaiele. E singura dată când i-am zis așa ceva. Doar nu-ți închipui că-i pun mereu refrenul ăsta.

— Nu pricep. I-ai face-o, dacă s-ar sinucide? După?

— Era doar o figură de stil, Raymond. Încercam să-i sugerez cât de tare mă enervează când îl văd că se victimizează în halul ăla. Încercam să-l fac să pună mai mare preț pe el.

— Nu m-ai înțeles. Nu-i cine știe ce amenințare dacă i-o faci după, nu? Sau poate ai dreptate, ar fi...

— Hai s-o lăsăm baltă, Raymond. Hai să uităm tot. Am niște miel la cuptor de ieri, a rămas mai mult de jumate din el. A fost foarte bun aseară și-o să fie și mai bun în seara asta. Și putem să deschidem și-o sticlă de Bordeaux. A fost nemaipomenit de drăguț din partea ta să te-apuci să gătești. Dar în seara asta cred c-ar fi bine să ne mulțumim cu mielul, ce zici?

Mi-a fost foarte clar că n-ar avea nici un rost să mai încerc să-i explic.

— OK, OK. Mincăm mielul la cuptor. Minuat. Da, da.

— Deci... crezi că acum putem s-aruncăm *chestia* asta?

— Da, da. Te rog. Te rog, arunc-o.

M-am ridicat și m-am dus în sufragerie – care, desigur, era tot vreaște, dar nu mai aveam energia necesară să-ncep să fac curat. Așa că m-am mulțumit să mă întind pe canapea și să mă uit la tavan. La un moment dat, am simțit că Emily intră în cameră și am crezut că trece spre hol, însă apoi mi-am dat seama că e așezată pe vine în colțul cel mai îndepărtat și-și face de lucru pe la combină. O clipă mai târziu, camera s-a umplut de acorduri ample de orchestră, de trompete melancolice și de vocea lui Sarah Vaughan care cânta *Lover Man*.

M-a cuprins un val de ușurare și de alinare. Dînd ușor din cap în ritmul lent al melodiei, am închis ochii, aducîndu-mi aminte cum, cu ani în urmă, în camera ei din timpul facultății, ne-am contrazis mai mult de o oră dacă Billie Holiday l-a cântat sau nu întotdeauna mai bine decît Sarah Vaughan.

Emily m-a atins pe umăr și mi-a întins un pahar de vin roșu. Își pusese un șorț cu volănașe peste taiorul de femeie de afaceri, iar în mîna cealaltă avea paharul ei. S-a așezat la capătul opus al canapelei, chiar lîngă picioarele mele, și a luat o înghițitură. Apoi a dat volumul ceva mai încet din telecomandă.

— A fost o zi cumplită, a spus. Nu vorbesc doar de slujbă, unde-i un haos total. Vreau să zic, și cu plecarea lui Charlie, cu tot. Să nu-ți

închipui că nu mă doare cînd îl văd că pleacă în străinătate cît sîntem încă certați. Și, în plus, ca să pună capac la toate, clachezi și tu și ești cît pe-aci să te prăbușești.

A oftat adînc.

— Nu, Emily, serios, nu-i chiar atît de rău cum crezi tu. În primul rînd, Charlie se uită la tine ca la un soare. Cît despre mine, sînt în regulă. Mă simt perfect.

— Aiurea.

— Nu, pe bune. Mă simt perfect.

— Vorbeam de chestia cu Charlie, care se uită la mine ca la un soare.

— Am înțeles. Ei, dacă tu crezi că astea-s doar tîmpenii, nu pot să-ți spun decît că te-înșeli amarnic. Știu precis că Charlie te iubește mai mult ca niciodată.

— De unde poți să știi tu asta, Raymond?

— Știu, fiindcă... mă rog, în primul rînd, mi-a spus chiar el, poate nu exact cu cuvintele astea, azi la prînz. Și chiar dacă n-a zis-o pe față, mi-am dat seama. Uite ce-i, Emily, știu că-n momentul ăsta e o situație dificilă. Dar trebuie să nu uiți niciodată lucrul cel mai important. Și anume că încă te iubește foarte mult.

A oftat iar.

— Știi, n-am mai ascultat discul ăsta de-o mie de ani. Din cauza lui Charlie. Cum pun genul ăsta de muzică, cum se-apucă și face ca toate alea.